

Per l'autor del fenomen **El Club dels Incompresos**

BLUE JEANS

tan
senzill
com

whitejar
t'estimo

BLUE JEANS
tam
senzill
com
whitejare
t'estimo

COL·LECCIÓ CLÀSSICA

PRIMERA EDICIÓ: MAIG DEL 2015

© FRANCISCO DE PAULA FERNÁNDEZ, 2015

© DE LA TRADUCCIÓ: NÚRIA PARÉS SELLARÈS, 2015

© EDITORIAL PLANETA, S.A.

DIAGONAL, 662-664 - 08034 BARCELONA

© COLUMNA EDICIONS, LLIBRES I COMUNICACIÓ, S.A.U.

CARRER PEDRO I PONS, 9-11, 11A PLANTA - 08034 BARCELONA

ISBN: 978-84-664-1969-7

DIPÒSIT LEGAL: B. 8.800-2015

FOTOCOMPOSICIÓ: VÍCTOR IGUAL, S.L.

CARRER ARAGÓ, 390 - 08013 BARCELONA

IMPRÈS A: ROMANYÀ VALLS

www.columnaedicions.cat

Queda rigorosament prohibida sense autorització escrita de l'editor qualsevol forma de reproducció, distribució, comunicació pública o transformació d'aquesta obra, que serà sotmesa a les sancions establertes per la llei. Podeu adreçar-vos a Cedro (Centro Español de Derechos Reprográficos, www.cedro.org) si necessiteu fotocopiar o escanejar algun fragment d'aquesta obra (www.conlicencia.com; 91 702 19 70 / 93 272 04 47). Tots els drets reservats

CAPÍTOL 1

—U^{au.} El lloc és tal com apareixia a les fotos. L'Elena intenta no perdre's ni un detall del que té al davant. Quan travessa la reixa de l'entrada, observa l'imponent edifici principal de tres plantes, ple de finestrals, alguns amb la persiana encara abaixada. A la dreta hi veu un camp de futbol sala, amb cistelles de bàsquet als costats; i a l'esquerra, les pistes de tennis. N'hi ha tres, de ciment blau. Suposa que al darrere hi ha la piscina coberta i el gimnàs. Però el que més li crida l'atenció és una mena de llac, amb una cascada al fons, que embeleix la imatge d'aquella residència d'estudiants.

—Quina cara que tens! Jo també em vull quedar aquí! —crida al seu costat una noia rossa, amb els cabells recollits en una cua alta.

—A tu encara et queden dos anys d'institut, Marta —li diu la seva mare mentre arrossega una de les maletes de la filla gran.

—Segur que això està ple de tios guapos. No com a Toledo.

—Marta! Des de quan penses en això?

—M'ho preguntes seriosament, mare?

—Esclar que sí! Parlo molt seriosament!

L'Elena somriu per dins mentre les sent discutir. No és pas la primera vegada. Però la seva mare no s'assabenta de res. Si sabés que la petita de la família ja ha tingut quatre o cinc mitjos nòvios, s'escandalitzaria. Tot i que és normal. La seva germana s'ha convertit en una adolescent preciosa i els nois ja fa temps que la persegueixen. Ella, en canvi, ni tan sols hi ha pensat, encara, en els nois. No li interessien. Als seus divuit anys, pot presumir d'haver-se mantingut al marge de qualsevol tipus de relació i no haver tingut ni temptacions. Potser perquè encara no ha aparegut una persona que li agradi tant per preocupar-se de l'amor. Els seus interessos han sigut uns altres: estudiar, preparar-se bé durant els anys d'institut i la seva pàgina web.

—Mare de Déu! Fixa't en això! —exclama la Marta, assenyalant dos nois amb pantalons curts que també van carregats amb l'equipatge—. Em sembla que et vindré a visitar molt sovint.

Els ulls de l'Elena es dirigeixen cap on indica la seva germana. Per una vegada, li ha de donar la raó. Tots dos són força atractius. Un és alt i moreno; l'altre, una mica més baix, amb els cabells castanys i amb pinta d'atleta. Porta una samarreta sense mànigues i du una bossa de mà, aparentment molt pesant, sense cap esforç. Entren a l'edifici abans que elles.

—Quan tornem a Toledo ja en parlarem, tu i jo, d'això —recremina la Pilar a la filla petita.

—Ja hi tornem a ser? Au vinga, mare, que no sóc pas una nena. Ja tinc setze anys.

—Encara ets molt jove. No vulguis créixer abans d'hora.

—I què faràs? Tancar-me a casa? —la desafia la noia—. Hi ha alguna llei que prohibeixi que surti amb nois?

Cada vegada que fa alguna cosa que els seus pares no aproven, la Marta recorre a la mateixa pregunta: «Hi ha alguna llei que prohibeixi...?». I és que, tot i que tots dos són advocats, no sempre troben arguments per frenar els impulsos de la seva filla petita. Amb l'Elena, en canvi, no tenen cap problema. Mai no els dóna maldecaps. És molt responsable i pensa les coses abans de fer-les. A més, estan molt orgullosos que vulgui seguir els seus passos. Ha triat la carrera de dret i tots dos estan molt segurs que serà una gran jurista.

—A veure, continuareu discutint aquí al mig o entrem d'una vegada?

La seva mare i la seva germana aparquen la disputa momentàniament i comencen a pujar les escales de marbre que condueixen a la porta principal de l'edifici. L'Elena porta la maleta més pesant i gairebé no la pot arrossegar. Cada esglaó és un suplici.

—Però com pot ser que no hi hagi una rampa per...? —murmura.

Llavors s'adona que sí que hi ha una rampa, a la seva dreta. Havia estat tan pendent de la picabaralla entre la seva germana i la seva mare i d'aquells dos nois, que no s'hi havia fixat. Maleeix la seva matusseria amb un murmurí crispat i intenta tornar a baixar les escales per arreglar l'error. Però llavors la nansa li rellisca de les mans i la maleta va a parar a terra, colpejant en el descens tots els esglaons de marbre que ja havia pujat.

—Però, Elena, què fas! —crida la seva mare, alterada, des de la porta de l'edifici.

La noia es posa les mans al cap i, tot seguit, baixa per comprovar la destrossa. La maleta està oberta i una part de

la roba, escampada per terra, com si hagués decidit muntar allà mateix el seu particular *top manta*. Tota avergonyida, s'ajup i comença a guardar-ho tot.

—Vols que t'ajudi?

És una veu masculina, dolça i agradable. Quan l'Elena alça la mirada, veu un noi amb els cabells curts, moreno i amb uns grans ulls verds. Un simpàtic clotet li marca la barbata, i té un petit tatuatge al coll. Sembla una au fènix. També s'ajup per donar-li un cop de mà.

—No, no pateixis —respon, molt seriosa i tensa.

S'adona que té un tanga de color rosa a les mans i ràpidament l'amaga sota la resta de la roba. El noi somriu i s'incorpora.

—Com vulguis —diu.

Qualsevol altre segurament se n'hauria anat, però el noi decideix quedar-se al seu costat.

L'Elena continua recollint la roba i observa el noi de reüll. Per què no se'n va? Què pretén?

—Perdona, que vols res?

—Em vull assegurar que la teva maleta i tu arribeu senceres a dalt.

—Ah. No sabia que en aquesta residència t'assignaven un àngel de la guarda només d'arribar.

—Ah, sí? Jo tampoc no ho sabia. Sóc nou com tu. Però he vist que hi havia una rampa i he pujat la maleta per allà.

Li fa gràcia el que diu, però no pensa riure-li la broma. L'Elena branda el cap i s'aixeca. Ja ha guardat tota la roba a la maleta, però ara té un altre problema. No la pot tancar!

—Ei, per què trigues tant? —li pregunta la Marta, que ha baixat l'escala fins on hi ha la seva germana.

Llavors, la noia es fixa en el noi que acompanya l'Ele-

na. És guapíssim! I aquell tatuatge del coll el fa terriblement sexi. La Marta somriu com una tonta. S'ha posat tan nerviosa que no li surten ni les paraules.

—Hola. Ets la seva germana, oi?

—Sí, és la meva germana —s'avança l'Elena, una mica molesta—. Marta, ajuda'm a tancar això.

La noia obeeix, tot i que se li ha instal·lat un somriure ingenu a la cara del qual no es pot desfer.

—Em dic David, i vosaltres?

—Ella és la Marta, i jo l'Elena —respon la gran de les germanes, mentre s'asseu a sobre la maleta per intentar tancar-la.

—Encantat, Marta i Elena...

—Igualment, David.

—Em permeteu que us ajudi? Acabarem abans.

La Marta assenteix amb el cap, sense dir res. L'Elena intenta fer força un últim cop, però sense èxit. Per tant, es dona per vençuda i accepta la col·laboració d'en David. Les dues noies seuen a sobre la maleta i el noi ho aprofita per fer pressió i tancar-la. El soroll dels dos clics indica que l'operació ha estat un èxit. Maleta tancada.

—Per fi... —esbufega l'Elena—. Gràcies.

—De res.

I, deixant la seva germana petita amb el noi, comença a caminar cap a la rampa amb la maleta darrere seu. Qui-na estrena. No podia pas començar amb més mal peu! Es posa vermella només de pensar que aquell noi ha vist la seva roba interior tirada per terra. Només espera que això no sigui un presagi del que l'espera en els propers nou mesos de curs.

La seva mare la rep a la porta d'entrada de l'edifici.

—Estàs bé?

—Sí, no pateixis —respon. I mira cap al capdavall de l'escala, on la seva germana i en David parlen animadament. Tots dos riuen.

—Entrem, doncs?

—Sí, anem.

Mare i filla travessen la porta giratòria. Al fons hi ha la recepció de la residència. Els dos nois que han vist quan han arribat encara són allà. Un homenet calb i amb ulleres els acaba d'entregar una clau a cadascun. Els estudiants li donen les gràcies, agafen l'equipatge i se'n van pel passadís de l'esquerra. L'Elena els segueix amb la mirada fins que desapareixen per la porta de color verd fosc on hi posa «IB» ben gran.

—En què les puc servir? —els pregunta el recepcionista quan arriben davant seu.

—Sóc l'Elena Guillermo. Estic inscrita en aquesta residència.

El bidell es gira cap a un ordinador i tecleja el nom que acaba de sentir. Llegeix la pantalla i apunta alguna cosa en un paper. Després es torna a dirigir a la noia i li somriu amb amabilitat.

—Benvinguda a la residència Benjamin Franklin, Elena. Em dic Jesús, i sóc aquí per ajudar-te en el que calgui.

—Gràcies, Jesús.

—Has d'omplir aquest formulari —diu, mentre li entrega un full que treu de sota el taulell—. Ho pots fer a l'habitació, si vols, i me'l dones després. És una fitxa de resident.

—D'acord, gràcies.

—A més, quan puguis, t'hauries de llegir això —afegeix, mostrant-li un petit llibret plastificat—. Són les normes de la residència.

—Ho faré de seguida.

L'homenet es gira i agafa una clau d'un plafó que té al darrere. Es torna a girar i la dóna a l'Elena, que s'ha guardat la llibreteta amb les normes a la bossa.

—La teva habitació és la 1151, al passadís 1B. És aquest de l'esquerra. Benvinguda. Espero que la teva estada aquí sigui satisfactòria.

—Moltes gràcies. Segur que sí.

L'Elena i la Pilar s'acomiaten d'en Jesús. Totes dues es dirigeixen cap a la porta que l'home els ha indicat. La mateixa que han travessat els dos nois que s'han registrat abans que ella.

—No sabia que en aquesta residència els nois i les noies comparteixen passadís.

—Jo tampoc, mare.

La noia obre la porta del passadís 1B i hi col·loca la maleta davant per evitar que es tanqui. Sent soroll de gent parlant al fons, però no veu qui és. El passadís és bastant ample i hi ha nou habitacions, de la 1151 a la 1159. Les imparells són a l'esquerra, i les parells a la dreta, excepte la 1159, que és just al mig, al final del passadís. La seva és la primera a l'esquerra.

—Espero que això no suposi cap distracció per a tu.

—El què?

—Que visquis davant per davant amb nois.

—Mare, jo no sóc com la Marta. Sé que sóc aquí per estudiar.

La seva mare no les té totes. És veritat que l'Elena sempre ha sigut molt responsable i que mai no els ha donat problemes. Però tenir tan a prop la temptació... Recorda quan ella era a la universitat i com li va complicar la carrera el fet de conèixer el que avui és el seu marit. No va ser fàcil compaginar els estudis amb la relació, va

passar per mil i un alts i baixos durant aquells anys. Però finalment hi va haver un final feliç, tots dos van aconseguir el seu objectiu i van acabar casant-se.

—Bé, espero que no ho oblidis. Estudiar dret vol dir cremar-se les celles i dedicar-hi moltes hores. T'has de centrar en la carrera, si vols treure bones notes.

—Tranquilla, mare. Ho tinc tot molt clar.

La noia agafa de nou la maleta i la deixa al costat de la seva porta. Tot seguit, fica la clau al pany de la 1151 i obre. L'habitació no és gaire gran, però sembla acollidora. El primer que fa l'Elena és seure al llit i fer uns quants saltets a sobre el matalàs per comprovar-ne l'elasticitat. Mentrestant, la seva mare apuja la persiana i obre la finestra. Entra força llum. Des d'allà es veu el llac i la cascada.

—T'agrada, l'habitació? —li pregunta la Pilar, mentre admira el paisatge.

—Sí, és com a les fotos. I m'encanta la vista que m'ha tocat.

La noia fa una ullada al seu voltant. Li agrada el color groc clar de les parets i el sostre. Sap que allà dins s'hi passarà moltes hores tancada, estudiant, durant els pròxims mesos. L'escriptori és gran i a la prestatgeria de fusta hi té prou espai per a tot el que ha portat: llibres, fotos de la família i dels amics de Toledo, l'ordinador portàtil, algun peluix...

—L'armari està molt bé. Em sembla que t'hi cabrà tota la roba —diu la seva mare, que ho inspecciona tot amb ulls de sergent.

—Que bé.

—T'has portat la planxa petita?

—Esclar.

La roba i el seu aspecte és una cosa fonamental per a l'Elena. Ha llegit en alguns fòrums de la universitat que

els estudiants de dret, en general, solen anar molt ben vestits a classe. Ella no es quedarà pas enrere. Sempre li ha agradat arreglar-se i maquillar-se bé. La seva mare li va ensenyar a fer-ho des de petita.

L'Elena s'aixeca del llit i entra al lavabo. És molt senzill. Petit, funcional, amb un plat de dutxa. Es mira al mirall i pensa en el gran pas que està fent. Aquell dia suposa el començament d'una nova etapa de la seva vida.

—Es pot passar? —pregunten des del llindar de la porta, que està oberta.

—Esclar, endavant.

L'Elena surt del lavabo i observa la seva germana petita, que no ve sola. L'acompanya en David, el noi que les ha ajudat abans a tancar la maleta. Les seves mirades coincideixen un instant, fins que la noia, ruboritzada, l'aparta cap a l'altre costat.

—Marta, no te'n vagis gaire lluny, que marxarem d'aquí a poc —l'adverteix la seva mare quan sent la veu de la filla petita.

—Ja? No ens quedem a dinar?

—No podem. Tinc molta feina al despatx.

La noia protesta i deixa anar un renec en veu baixa. Li hauria agradat passar més temps amb aquell noi sevillà tan guapo i tan amable. Està cansada dels tios de l'institut, que només van pel que van i que, per acabar-ho d'adobar, són uns immadurs.

—Quina és la teva habitació? —pregunta a en David, mentre busca alguna cosa dins la seva bossa.

—La 1152. La d'aquí al davant.

—De debò? Ets el veí de la meva germana?

—Es veu que sí.

L'Elena sent la conversa i se sorprèn. Aquell noi serà un dels seus companys de passadís durant el curs. El torna

a mirar sense que ell se n'adoni. Està pendent d'alguna cosa que la Marta escriu en un paperet: el seu WhatsApp i el seu compte de Twitter. No pot pas negar que aquell noi està francament bé. I sembla força agradable. Per què abans, a l'escala, s'ha posat a la defensiva amb ell? També ha aconseguit fer-la ruboritzar. Dues vegades! Això no és propi d'ella. Cap noi no ha aconseguit el que ha fet aquest en tan sols uns minuts i sense buscar-ho. Sens dubte, alguna cosa passa. Però no tindrà pas temps d'esbrinar-ho. És aquí per estudiar! Per convertir-se en una gran advocada! Els seus pares confien en ella i farà tot el possible perquè segueixin sentint-se'n orgullosos.

Els nois no li interessen. En David no li interessa. O si més no, d'això intenta convence's aquell 10 de setembre en un lloc de la ciutat.